

Píseň 276,1

Introit: *Hospodin je Bůh zástupů, jménem Hospodin je připomínán. Navrat' se tedy ke svému Bohu, dbej na milosrdenství a právo, s nadějí vytrvale čekej na svého Boha. (Ozeáš 12,6-7)*

Píseň 261

Modlitba

Píseň 631

Čtení: Lukáš 1, 1-25

Text kázání: Lukáš 1, 26-65

Nevyzpytatelné jsou cesty Páně! A my jim, bratři a sestry, někdy vůbec nerozumíme. **Kněz Zacharjáš a jeho žena Alžběta byli spravedliví před Bohem, žili bezúhonně podle všech Hospodinových přikázání,** avšak přestože se milovali a zkoušeli zplodit potomka, Bůh jim ho nedopřál téměř celý život. V evangeliu čteme, že už **byli pokročilého věku a Alžběta dokonce byla neplodná.** Co je to za spravedlnost, bychom řekli. Lidé bohobojní, ale požehnání v podobě dětí žádné. Ženy, které v tehdejší době nemohly mít děti, to vnímaly jako obrovskou hanbu, **pohanění.** Tak to vnímala i Alžběta. Bylo to její trápení, vždyť celý život toužila dát svému muži dítě. Jak nedostatečná a méněcenná si musela mezi jinými ženami a před svým mužem připadat! Usilovně se se svým mužem za tento problém modlili a zdálo se, že Bůh je k jejich prosbám hluchý. Bůh však nikdy není hluchý, On má ale svůj čas a své plány. A je to paradoxní, že tito manželé poctiví ve službě Bohu jsou celý život připraveni přijmout do své rodiny dítě a nic. Naproti tomu zde máme ještě mladičkou a **neposkrvněnou Marii, která je teprve zasnoubena Josefovi,** nic ještě s žádným mužem neměla, tady ještě vůbec nejsou připraveny podmínky pro narození dítěte a Marie přesto otěhotní! Bůh má svůj čas, své cesty, a my tomu mnohdy vůbec nerozumíme...

Nicméně Bůh nás i tímto příběhem chce učit chodit po jeho stezkách a porozumět jim. Chce nás učit trpělivosti, vytrvalosti, ale právě i víře a pokoře. Chce nás učit porozumět Božímu načasování i v našich životech. Bůh má i s tebou své plány a záměry. A v jakémkoliv věku si i každého z nás chce používat ke svému dílu. Ať jsi mladý, nebo starší. Ať máš trápení, anebo nemáš. **U Boha není nic nemožného.** On si může použít starého ostříleného kněze, i mladičkou a nezkušenou dívku. Může si použít člověka s velkým rozhledem i vlivem, může si ale také použít např. nepatrné dítě. Ovšem být ostřílený a zkušený křesťan ještě neznamená, že jej Bůh už nemůže ničím překvapit. Kdo takto smýšlí, ten se o mnohé nejen okrádá, ale stává se i nepoužitelným pro Boží dílo! Na každý den nás Bůh něčím překvapuje, ale my to někdy nevidíme. Na každý den nám chce dát porci naděje, my však, místo toho, abychom po tom sáhli, **jíme chléb trápení.** Každý den nám Bůh chce ukázat kus nebe, my se však díváme na zem. Každý den nám Pán chce říci, **miluji tě, zkoumám tě a znám tě,** my však radši věříme pochybnostem, že Bůh na nás zapomněl a že nás již nic pěkného nečeká. Na každý den nám Bůh chce dát **závoj chvály místo ducha beznaděje.** Chce nám dávat svého Svátého Ducha a s ním sílu a chuť žít. Nepřekonatelnou radost z toho, že jsme v Boží ruce, ať se děje cokoliv. Odvrhni beznaděj, modli se a naslouchej. Nebuď jako **kněz Zacharjáš.** Ten o víře ví hodně, nakonec ale neuvěří zvěsti samotného **archanděla Gabriela!** A díky tomu **oněmí. Neboť neuvěřil slovům, která se časem (v určitý čas) naplní.** Ten, kdo nemá živou víru, nemá, co říct o Bohu ani v dnešní době! Naproti tomu mladá Marie, ke které přichází tentýž **Gabriel,** uvěří tomu, že **počne z Ducha svátého!** Což oproti Zacharjásovi by to byl mnohem větší zázrak. Je to tedy méně pravděpodobné, a přesto tomu ona uvěří. V tom textu ale Zacharjáš i Marie reagují na Gabrielovu zvěst podobně: „**Podle čeho to poznám? Vždyť já i moje žena jsme staří!**“, říká Zacharjáš. A Marie zase: „**Jak se to může stát? Vždyť nežiji s mužem!**“ Nicméně Bůh vidí do srdce člověka. Vidí, jestli věříme, anebo ne. Vidí, jestli je naše víra jen teorií, anebo jestli je živá, praktická a přesvědčivá. A jestli je také ochotna jít v poslušnosti třeba i do rizika. Zacharjáš s Alžbětou se roky modlí za dítě, ale už s vyslyšením proseb ani nepočítají. A když se to konečně stane, už tomu Zacharjáš vlastně ani nevěří. A jak to máš ty? Modlíš se ještě s vírou? A modlíš se ještě vůbec? **Bez víry není možné zalíbit se Bohu.** Bez víry nemáme co říct. Bez živé a praktikující víry naše svědectví ztrácí účinnost. A tak zatímco **Zacharjáš oněmí,** Marie přijímá s vírou a pokorou svůj úkol, přestože si je vědoma, že jí to bude způsobovat problémy: „**Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.** Marie poslechne Pána, i když ví, že tím riskuje své budoucí manželství, ale vlastně i celý svůj život. Vždyť za těhotenství mimo manželství ji hrozilo i ukamenování! Zacharjáš léta čekal na radost a požehnání a když to přišlo, nebyl připraven. Maria nic takového nečekala, avšak pohotově svůj úkol přijímá. **Komu z těchto dvou jsme, bratři a sestry, podobní? Zacharjáši, anebo Marii? Jsi ten, který očekává Boží jednání ve svém životě? Anebo ten,**

který si myslí, že Bůh na něj zapomněl? Jsi němým svědkem, který nemá živé svědectví víry? Anebo jásáš podobně jako Maria: Má duše Boha velebí, můj duch jásá v Bohu mém Spasiteli, že se ke mně sklání? Každý z nás, bratři a sestry, by na každý den měl mít svědectví, jak Bůh v jeho životě jedná. Každý z nás by měl umět říct, co s Bohem prožívá. Každý křesťan by totiž měl žít v Kristu, ve svém Bohu. Měl by tedy jásat, být Bohem osloven, veden, měl by tedy vědět, co říct. Jak daleko jsme však od Boha, pokud jsme němí proto, že nevíme, co bychom řekli? Pokud nevíme, co s Bohem prožíváme? **Pokud nevíme, pak s Ním a v Ném asi moc nežijeme.** Bůh nám však chce otevírat oči na každý den. Nemusíme nutně spatřit Pána nebo archanděla, měli bychom však prosit o otevření duchovního zraku. Abychom viděli, co Bůh v našem životě na každý den koná, anebo chce konat. Abychom porozuměli Boží vůli pro náš život. Abychom porozuměli úkolu, ke kterému nás Bůh volá. Abychom byli zasaženi jeho slovem. Abychom se jím nechali oslovit, obcerstvit, a uschnout ke skutkům víry.

Na druhou stranu si, bratři a sestry, velmi vážím těch, kteří toho moc nenapovídají, ale přesto mluví. Mluví totiž jejich činy. Jejich svědectvím nejsou ústa, ale činy konané ke slávě Boží v tichosti, pokoře, lásce, čistotě a věrnosti. Kdo takto koná, nepotřebuje pak mnoho slov. A naopak, kde se jen mluví, ale nekoná, tak tam brzy o své posluchače přijdou. Musím, bratři a sestry, doznat, že ve svém životě jsem toho také napovídal dost a mnohá slova vyšla vniveč. A taky jsem toho u mnohých slyšel dost a skutek utek. U politiků se tomu člověk dnes už nediví, jako křesťané bychom si ale na to měli dát pozor a za svým slovem si nejen stát, ale dle něj i konat!

A nakonec i ten němý Zacharjáš vlastně koná. Poslechně. Velice brzy, když mu skončí služba v Hospodinově chrámě, jeho žena Alžběta otěhotní. A o početí z Ducha svatého zde řeč není. Dá se tedy usoudit, že se Zacharjáš doma musel činit. Zda to však bylo z poslušnosti, anebo proto, že chtěl, co nejdříve zase mluvit, to nevíme. Pravdou ale je, že když je člověku hůř, bývá před Bohem pokornější a horlivější.

Nicméně, bratři a sestry, v tom příběhu je mnohem více pozoruhodných věcí. Z vyprávění evangelií se jeví, že Ježíš se s Janem Křtitelem setkal pouze dvakrát. Po druhé to bylo u Jordánu, kdy se Ježíš Janem nechá pokřtít. A je u toho Duch svatý. Ovšem u toho prvního setkání je také Duch svatý. A to první setkání je, když se společně sejdou jejich mámy. Taková skupinka maminek. **Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle, byla naplněna Duchem svatým.** Alžběta se pak ptá, **jak to, že ke mně přichází matka mého Pána? Jakmile se zvuk tvého hlasu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle.** Pro Alžbětu to bylo potvrzení, že její dítě je živé a **naplněné Duchem svatým už od mateřského klína**, jak řekl Gabriel Zacharjášovi. **Po pět měsíců své těhotenství tajila**, snad z obav, co kdyby to nevyšlo, ale teď se začíná slovo Boží naplňovat. Prorok připravující cestu Páně se začíná hlásit o slovo. A Pán Ježíš? Ten přichází na svět o něco později. Jako dítě, i potom, až když mu Jan připraví cestu. Zvláštní podobnost.

Na závěr ještě rehabilitujme Zacharjáše. Když se Jan narodí, zase se může Zacharjáši objevit pochybnost, jak to, že nemluví, když mu to bylo zaslíbeno? Pozorný čtenář nebo posluchač by měl však vědět, že se mu rozváže jazyk, až když se splní celé to Boží slovo. A Zacharjáši je řečeno, že mu dá jméno Jan. Oficiálně se tehdy jméno dávalo až toho **osmého dne při obřízce**. Celá rodina a sousedé chtěli dát dítěti jméno po otci, Alžběta to však rezolutně odmítne, chce, aby Boží vůle byla naplněna přesně. A chce to i Zacharjáš. Oba se tu staví proti rodinné tradici, protože **Boha je třeba poslouchat a ne lidi**. Oba stojí při sobě a při Bohu. Ve chvíli kdy Zacharjáš napíše na tabulku jméno Jan, ihned se mu uvolní ústa a začne chválit Boha.

To je, bratři a sestry, poselství i pro nás. Máme své zvyky, návyky a tradice. Poslouchat ale živého Boha znamená uvolnění Boží moci. Uvolněná Zacharjášova ústa mluví prorocká slova. Zacharjáš je naplněn Duchem svatým. Toužím po tom, bratři a sestry, abychom byli těhotní Kristem ve svém srdci, toužím po tom, abychom se upínali k živému Bohu a ptali se na jeho vůli. Toužím po tom, abychom mu každý sám za sebe naslouchali a věřili. Věřili, že s námi má svůj záměr. A pokud se oprostíme od svých obav a pochybností, pokud se naučíme poslouchat Boha a jednat dle jeho vůle, pak budeme jásat v Duchu svatém. Pak Boží království bude nabírat na síle uprostřed nás. Amen.

Píseň 266 Modlitby

Píseň 627

Slovo poslání: Izajáš 63, 1-4

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin nad tebou rozjasní svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem, Amen. Píseň 636

